

РЕШЕНИЕ

№ 54

гр. Перник, 13 февруари 2015 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в открито съдебно заседание, на трети февруари през две хиляди и петнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
ИВАЙЛО ИВАНОВ

при секретаря Т.М. и с участието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КГАХД №909 по описа на съда за 2014 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 14, ал. 3, изр. последно от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба от Л.Е.Д. *** против решение №3 от 07.03.2014 г. на Районен съд – Перник, постановено по административно дело №688 по описа на съда за 2014 г. С атакувания съдебен акт е отхвърлено оспорването по жалба на Л.Е.Д. против решение №2479 от 15.01.2014 г. на ОБЩИНСКА СЛУЖБА ПО ЗЕМЕДЕЛИЕ (ОСЗ) - ПЕРНИК, с което в производство по реда на чл. 19, ал. 8 от Правилника за прилагане на ЗСПЗЗ (ППЗСПЗЗ) е определено правото на обезщетение и е определена и посочена стойността на обезщетението, в размер на 1 653 лв. за признато, но невъзстановено право на собственост върху земеделски земи с обща площ 5. 264 дка на наследниците на ***, бивш жител ***.

Жалбоподателят оспорва изводите на първата съдебна инстанция, че ОСЗ - Перник е спазила законодателно регламентиранияте коефициенти и другите изисквания при определяне стойността на дължимото обезщетение. Твърди, че стойността на земите е „занижена в пъти“. От касационния съд жалбоподателят иска да му бъде възстановена собствеността върху процесните земеделски земи или същите да бъдат обезщетени „в пари или земя“. В съдебно заседание жалбоподателят Л.Д. се явява лично. Поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – ОСЗ - ПЕРНИК пред съда се представлява от ю.к. ***, която възразява срещу жалбата, пледира за правилност и законосъобразност на решението на първата съдебна инстанция и моли същото да бъде оставено в сила.

Окръжна прокуратура – Перник дава заключение, че решението на първата съдебна инстанция е правилно и законосъобразно и предлага същото да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от страна в административното производство, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт. Пред касационния съд страните не представят писмени доказателства във връзка със сочените касационни основания за обжалване.

Административен съд - Перник, като съобрази сочените касационни основания и извърши проверка в пределите по чл. 218 от АПК, приема следното:

Обжалвания съдебен акт е валиден. Постановен е в необходимата писмена форма и подписан от съдията, разгледал делото. Правният спор е освен родово и местно подсъден на Районен съд – Перник като първа инстанция. Решението е постановено от едноличен съдебен състав, съгласно правилата на АПК. От мотивите ведно с диспозитива на съдебния акт безпротиворечиво личи волята на решаващия състав защо жалбата срещу решението на ОСЗ - Перник е отхвърлена. Провереният съдебен акт е допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на администрацията.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

За да постанови обжалваното решение районният съд, след събиране и преценка на приобщените във връзка със спора доказателства е приел от фактическа страна, че с влязло в сила решение №2458 от 02.08.2013 г. на ОСЗ - Перник, е признато правото на собственост на наследниците на *** върху два земеделски имота, находящи се в землището на гр. Перник, кв. Изток, местността „***“, с обща площ от 5 264 дка, но е отказано неговото възстановяване, поради проведено в имотите мероприятие. -парк, летен театър и улица. След влизане в сила на посоченото решение, с последващо решение, предмет на настоящия съдебен спор, ОСЗ - Перник, в производство по чл. 19, ал. 8 от ЗСПЗЗ, определя в полза на наследниците на *** обезщетение за невъзстановеното право на собственост, със земя и/или поименни компенсационни бонове, в размер на 1 653 лв.

При така установеното по фактите, районният съд е приел от правна страна, че решението на ОСЗ - Перник, с което е определен размерът на дължимото обезщетение, е постановено съобразено с правилото на чл. 36, ал. 2 от ЗСПЗЗ и по реда на Наредбата за реда за определяне на цени на земеделските земи от 05.06.2006 г., поради което неоснователно е възражението на жалбоподателя, че размерът на обезщетението следва да е съобразен с действителната пазарна оценка на имота. С тези мотиви оспорването е отхвърлено.

Решението е неправилно.

На първо място неправилно технически в решението е посочено, че депозираната жалба се разглежда по реда на чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ. Посочената нормативна разпоредба регламентира реда за обжалване на одобрените със заповед на кмета на Общината решения на техническата служба на Общината за служебно определяне на застроена част, която не се възстановява на собствениците по отношение на застроени части от имоти, находящи се в границите на урбанизираните територии, като решенията се обжалват по реда на АПК.

На следващо място, в приключилото пред първа съдебна инстанция производство, което е такова по реда на чл. 19, ал. 8 от ЗСПЗЗ, районният съд

проверява законосъобразността на постановеното решение на компетентната ОСЗ *в частта му, по отношение на определената стойност* на дължимото обезщетение. Това е единственият предмет на разглеждане по същество в съдебното производство. С решенията си, постановявани по чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗЗ, компетентната ОСЗ определя правото на обезщетение на собствениците по реда на чл. 10б от ЗСПЗЗ. В това решение се посочва и *стойността на дължимото обезщетение*, което на свой ред, включително и за земеделски земи, включени в границите на урбанизираните територии (населени места и селищни образувания), съгласно чл. 36, ал. 2 от ЗСПЗЗ, се определя по реда на наредба, приета от Министерския съвет и това е Наредба за реда за определяне на цени на земеделските земи (обн. ДВ бр. 64 от 05.06.1998 г.) Посочената Наредба, както правилно заключава и районният съд, е единственият нормативен акт, който намира приложение при изготвянето на оценките, включително и относно земеделски земи, намиращи се в границите на урбанизираните територии. Но предмет на оспорване пред първата съдебна инстанция е дали размерът на обезщетението е определен при спазване на критериите, заложи в тази наредба. Същата регламентира правила, съгласно които при определяне стойността на обезщетението се взема предвид характера на земята към момента на внасянето ѝ в ТКЗС, като изготвянето на оценка по пазарни цени не е допустимо в производството по чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗЗ. Районният съдия е изложил съжденията си относно регламента за определяне на обезщетенията, но липсват мотиви, основани в събрани в производството доказателства, относно правилното определяне на стойността на дължимото обезщетение. Въпреки твърдението, както в жалбата до районния съд, така и в хода на производството пред първата съдебна инстанция, че цената на възстановените имоти е значително по-висока от посочената в решението на ОСЗ, жалбоподателят не е поискала допускане на съдебно-техническа експертиза за изясняване на основния въпрос за стойността на определеното обезщетение. При изясняването на единствения правно релевантен въпрос обаче съдът не е обвързан от доказателствените искания на жалбоподателя, тъй като законът вменява в задължение извършването на служебен контрол за законосъобразност на обжалвания административен акт на всички основания, което на свой ред не е възможно да се осъществи без събирането на необходимите доказателства. Районният съд е бил длъжен да изясни с помощта на вещо лице съобразеността, респективно правилността, на определеното обезщетение във вр. и с правилата на Наредба за реда за определяне на цени на земеделските земи отнесено към площта, категорията и пр. на имотите. Предвид това останал е неизяснен основният подлежащ на изследване в производството по чл. 19, ал. 8, предл. посл. от ППЗСПЗЗ факт, който е от значение за произнасянето на съда и това е правилно и законосъобразно ли е определена стойността на дължимото обезщетение.

Предвид горното в производството пред първа съдебна инстанция е допуснато съществено процесуално нарушение във връзка с правилата на чл. 171, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 149, ал. 2 и чл. 200, ал. 2 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), приложими по силата на препращащата разпоредба на чл. 144 от АПК, водещо и до липса на възможност за осъществяване на касационна проверка и относно правилното приложение на материалния закон, в каквато посока се преценяват и възраженията на жалбоподателя. Налице е отменително основание по чл. 209, т. 3 от АПК. Решението на районния съд

следва да се отмени, като делото се върне за разглеждане от друг състав на същия съд. При новото разглеждане на делото съдът дължи проверка на правилността и законосъобразността на размера на определеното от ОСЗ - Перник обезщетение.

Мотивиран така и на основание чл. 222 ал. 2, т. 1 от АПК, Административен съд - Перник, касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение №3 от 07.03.2014 г. на Районен съд – Перник, постановено по административно дело №688 по описа на съда за 2014 г, с което е отхвърлено оспорването по жалба на Л.Е.Д. против решение №2479 от 15.01.2014 г. на ОБЩИНСКА СЛУЖБА ПО ЗЕМЕДЕЛИЕ - ПЕРНИК.

ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане от друг състав на Районен съд - Перник при съобразяване с указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.